

נלא פשוט להיות

הודיה שרה ראובני ורבקה חמרסקי

-פרק 1-

יום שני, א' חשוון התשפ"ד

בום. טראח. בום!

קולות שבירה והתנפצות חדרו אל תוך שנת הצהריים המתוקה של תהילה, קטעו אותה באחת. היא התישבה על המיטה בבהלה, משפשפת עיניים. טילים? ירוטים? ריות? אוטומטית קישרה את הקולות אל המלחמה השוררת בארץ, משביתה פעילות וחיים.

הקולות לא חדלו. עתה הבחינה, אלו זכוכיות מתנפצות, וזה נשמע קרוב, קרוב מתמיד.

תהילה קפאה על מיטתה, התאבנה, החווירה והלבינה. זה יכול להיות מחבלים, והם כאן באזור. אולי אני מדמיינת או חולמת? השלתה את עצמה, אך אז הם באו: עוד בום עוד אחד ועוד. ולאחריהם- שתיקה וריח חריף שנישא בחלל. היא מזהה אותו. ריח שקיים בכל הבקבוקים במדף היינות של אבא.

תהילה מזיעה, הרגליים שלה רועדות והשיניים נוקשות זו לזו. בשניות היא מזדחלת אל מתחת למיטה ומצטנפת שם. מוצאת לה מקום מחסה.

הריח האלכוהולי מתחדד ומתעצם מרגע לרגע ובכל רגע שכזה הדופק שלה פועם מהר יותר, לחוץ יותר.

"אבא, אני רוצה לחיות!" פורצת מתוכה זעקה שרק הוא שומע.

פתאום, נושכת את השפתיים עד זוב דם. נזכרת ברות. איך במשך שתיים וחצי דקות מקפואות דם דאגה רק לעצמה כשאחותה גם היא כאן בבית? איך לא חשבה עליה?

תהילה מושכת בחוזקה בשיער, מכאיבה לעצמה. הוא מלא באבק שהצטבר תחת המיטה.

היא מעבירה לעצמה חשבון מהיר בראש: נכנסתי לנוח לפני חצי שעה. רות אז הייתה בסלון. בדיוק התחילה לקפל כביסה בכמות שאמורה לקחת לה לפחות שעה. היא הבטיחה לעצמה שלא תעצור באמצע, רצתה שהכול יהיה מקופל עד שאמא תחזור מהעבודה. קולות הנפץ הגיעו מהסלון, הפוגרום מתרחש שם.

אני לא אפקיר את רות בעד שום מחיר שבעולם!!! תהילה מחליטה להתגבר, להתעלות מעל הפחדים ולצאת להיאבק על חיי אחותה הקרובה אליה ביותר, בלב ובגיל.

היא מחלצת את עצמותיה המצונפות ממקום מחבואן ויוצאת אל המסדרון, מודעת לכך שהמעשים שעושה עכשיו מסכנים אותה, אך היא חדורת מטר. מדמיינת את עיניה המתחננות של רות שזועקות: "בואי להציל אותי! לא אכפת לך מאחותך?" המילים תובעות, מחייבות. כאילו נאמרו.

היא עושה את דרכה לעבר הסלון, צמודה לקיר המסדרון. מתקרבת מדודות, צעד אחר צעד, בשקט ובהיחבא.

מהסלון עולה שקט מהול בארומה חריפה. הוא גורם לה להעביר במוחה תסריטי אימה, לדמיין את הגרוע מכל.

ברררר! המיקי מאוסים שעל גרביה מאדימים, המסכנים. כפות הרגליים שלה חשות במגע רטוב וצונן, איכס!

נחלי האדום האדום הזה מצאו יציאה מהסלון, זרמו ממנו הלאה. באו עד אליה. בערוצי הנחל משייטים בשלווה רסיסי זכוכיות, נעים עם הזרם.

תהילה מנסה לפלס דרך בין ים ליבשה, להימלט מזכוכיות, מצליחה חלקית. רגליה אמנם חפות מכל פגע ושריטה אך מדשדשות הן בערבוביית משקאות אלכוהוליים.

רגע האמת הגיע. רגע השיא. היא בפתח הסלון.

הלב שלה קופא. עוצמת עיניים, כאילו שהמציאות תיעלם.

חלקיק שנייה עובר והיא פותחת חזרה, לא נותנת לעצמה להשתהות. הזמן יקר מדי.

המוח שלה פועל, מניע גלגלים, נערך לכל תרחיש. פניה לבנות, חיוורות. השפתיים כחולות, רועדות. העיניים אדומות, בוכיות, דואגות ו- מציצות פנימה.

שום מחבלים. שום מחבלים ושום נעליים.

רק רות. רות שיושבת בתוך ים אדום כאילו הייתה סירה. בידיה שני בקבוקים, משמשים לה כמשוטים. וויסקי ועראק. אחרונים מתוך עשרות.

ברגע הראשון עיניה של תהילה מצומצמות, ממצמצות בחוסר הבנה. ברגע השני העיניים גדלות, יוצאות מחוריהן. הים. ברגע השלישי הפה נפער, מוציא מעצמו גמגום: "רות, א, א, איפה ה, המחבלים?"

רות מביטה בתהילה בעיניים מזוגגות. "מחבלים, איזה מחבלים, אין פה שום מחבלים." רות מושכת את המילים, מורחת אותם כאילו היו מסטיק בלתי נגמר. "מה יש לך, תהילה?"

תהילה נועצת מבט בשיבאס ריגל שביד השמאלית של רות. באותו הרגע מעיפה אותו רות בקשת ישירה לכיוון הספה והוא מתנפץ למאות רסיסים.

"את שואלת אותי מה יש לי? מה יש לך, רות?? מה קורה פה?" היא צורחת. השאלות שלה מהדהדות ברחבי הסלון באלפי סימני שאלה, לא זוכות למענה.

כמה שניות של שקט ואז פורצת רות בצחוק מתגלגל, פרוע.

היא מורידה ראש לרצפה, טובלת את תלתליה בערבוביית נוזלים שנאמדו פעם בשווי שקלים, כשהיו ממולאים בבקבוקים שעמדו במדף המשקאות, בן טיפוחיו של אבא, שכעת מרוקן מתכולתו.

רות מרימה באחת את ראשה חזרה. מעיפה את הקוקו אחורה. הקיר הלבן מתמלא בנתזים אדומים. היא ממשיכה לצחוק בפראות, בחוסר שליטה. הצחוק שלה ממלא כל פינה שקטה בבית.

תהילה עדיין עומדת בכניסה לסלון, לא מעזה להתקרב. המומה.

מנסה להבין, לעכל, לא מצליחה. מה יש להבין פה? היא השתבשה, רות!

היא מעדיפה לשתוק. אין בה מילים. רק דמעות שגואות, חונקות את הגרון. גדול עליה. את המערכה הזו צריכים חכמים ומנוסים ממנה לנהל.

15:05 , היא מעיפה מבט לשעון. טוב שבגלל המלחמה העבודה בבנק נגמרת בשלוש. תכף אמא תחזור משם, תתמודד. קשה לתהילה לחשוב שאילו המראות שיקבלו את פניה של אימה, אך אין לה ברירה. היא לא מסוגלת יותר.

היא בורחת לחדר, מרטיבה את הכרית בדמעותיה. יוצרת ים נוסף. שקוף ומלוח.

צחוקה של רות ממשיך להיות נישא בחלל...

-פרק 2-

יום שלישי, ב' חשוון התשפ"ד

משעמם.

תהילה מוטלת על הספה בחוסר מעש, בתנועה שבין ישיבה לשכיבה.

חופש נקרא דבר נחמד. אנשים אוהבים אותו, מחכים לו.

אבל עכשיו, יחי החופש. מוטב יהיו לימודים ולא יהיה חופש בכאלו נסיבות. שבויים, פצועים, הרוגים... צער שאי אפשר לשאת, בלתי אפשרי להתעלם ממנו ולהנות.

לכן לא אפשרי לצאת לקניות למשל, לחדש מלתחה. לא אפשרי גם כי אשדוד מושבתת, הכול סגור. חוץ מזה שתמיד, אבל תמיד, תהילה יוצאת לקניות עם רות. אוהבת את הרוח החיה שבה, את הצחוק המתגלגל ואת הטעם שלה, בבגדים ובחיים. זו חוויה. כמו כל דבר שעושים עם רות. בעצם, שעשו עם רות. בלשון עבר. דברים השתנו.

רות. תהילה הוגה את השם בשפתיה. נושבת אותן. מה עם רות עכשיו? מהבוקר תהילה לא ראתה אותה יוצאת מהחדר. היא מרימה את עצמה מהספה ומשרכת רגליה אל חדרן המשותף.

הדלת סגורה. היא פותחת, חושך מקבל את פניה. רות שוכבת במיטתה בעיניים פקוחות. השיער שלה סתור. היא לבושה עדיין בשמלה של אתמול. לצבעי השחור לבן שלה נוסף עוד גוון, כתמים של חום-אדום.

"רות! בוקר טוב! חמש בצהריים עכשיו. מה את שוכבת כאן ככה?"

נכון שתהילה בעצמה שכבה מקודם קצת על הספה, אך אין מה להשוות. רות כבר מאתמול בערב באותה תנוחה, עם אותם הבגדים, על אותם המטר שמונים של מיטתה.

רות בווה בתהילה, שותקת.

"אבלת היום משהו, רות?" הקול של תהילה מלא דאגה.

רות מוציאה "לא" חלוש מהפה, מסובבת ראש לקיר.

תהילה מתקרבת אליה ומעבירה ליטוף על גבה, "רות, מה קרה?" היא מתחננת לדעת, מייחלת לשמוע קול. "רוצה שאני אביא לך לכאן לחמניות שום? אפיתי היום ואת אוהבת."

אפס תגובה.

תהילה נאנחת, יוצאת מהחדר. מתי רות תחזור להיות היא?

[illegible]

"כן, אביגיל" היא מתקרבת אליה, מגלה אותה חורטת על דף בפנדה שחורה.

אביגיל הופכת את הדף המקושקש, מציירת בצד הנקי עיגול. בתוכו שתי עיניים ופה קטן. עצוב. שחור.

"משעמם לי!" היא מתבכיינת. פניה נראות בדיוק כמו הציור שלה. "ורות, רות שובבת כמו סמרטוט ובכלל לא מתייחסת אליי ואני לא יכולה לשחק איתה בקלפים כמו שהיא תמיד משחקת איתי והיא לא חייבה אליי ולא אמרה לי איזה חמודה אני וכל הבגד שלה מלוכלך ונראה לי היא בכלל לא מרגישה טוב."

הנאום העגמומי בא לסיומו. ככה היא תמיד, אביגיל. ילדונת בת שש שדוחסת שישים מילים למשפט אחד.

"את רוצה לשחק איתי?" מציעה תהילה. "כי רות באמת לא מרגישה טוב."

אביגיל דוחה את ההצעה. "לא. אני רוצה להבין מה יש לרות כי בכלל היא אמרה לי לפני כמה ימים שלא כואב לה כלום והיא גם הייתה ככה עצובה ולא עשתה כלום וזה לא יכול להיות שהיא חולה בכלום כזה הרבה זמן כי כלום זה כלום וזה לא מחלה בכלל."

תהילה מחווירה. טוב שאביגיל שיחקה אצל השכנים אתמול בצהריים ולא הייתה עדה לדרמה עם הבקבוקים. זה באמת היה הרבה יותר מכלום. וכאילו שהיא, תהילה, יודעת הכול. נכון שיש הבדל בין שכלה של ילדונת בת שש לזה של נערה בת שמונה עשרה, אבל גם לה הרבה דברים לא ברורים, לא מוסברים.

"רות ככה בגלל הטיל שנפל לידה בשמחת תורה. היא עדיין מפחדת ועצובה." היא עונה לאביגיל בהתאם לרמה שלה, אך גם אם הייתה רוצה לספר יותר- לא היה לה מה. קודם כל שמישהו יספר לה בעצמה.

אביגיל מקמטת מצח, מנסה להבין.

"אביגיל! בואי לאכול ארוחת ערב!" הקול של אמא עולה מהמטבח. הילדונת הולכת בעקבות ריח החביתות, מותירה את אחותה הגדולה לבדה ליד השולחן. אחותה הגדולה שמרגישה כל כך קטנה במצב הזה.

הפנדה השחורה מוצאת את עצמה בידיים של תהילה. היא מקרבת אליה גם את הדף, מוסיפה לדמות שאביגיל ציירה דמעות. ואוזניים. עם עגילי חישוק. ושיער מתולתל, אסוף לקוקו. הפנדה שחורה, לא מעידה על שיערה הזהוב של רות.

רות עברה באמת מאורע טראומתי. לברוח לבד באמצע ההקפות עקב השמועות המחרדות, לשמוע אזעקה באמצע הדרך ולתפוס מחסה בדיוק בבניין בו נפל הטיל. להיות עדה לקול הנפץ ולהדף העוצמתיים, לראות בעיניים הרס וחורבן ודם ואש מפצועים והרוגים וחובשים ומד"א וזק"א ואמבולנסים ומכבי אש ו...

מזעזע. הנפש לא יכולה להישאר שלווה לאחר שחוותה אירוע כזה. המראות והקולות נצרבים בפנים.

אך, האם ההתנהגות של רות היא צפויה במצב כזה? תהילה מוסיפה לדף סימן שאלה שחור, בשטח הריק שמסביב לדמות המצוירת.

זה הגיוני שהיא כבר למעלה משבוע שרויה בדיכאון? עוד סימן שאלה נוסף.

שהמצב שלה מחמיר מיום ליום? שהיא כמעט לא מדברת? שהיא לא מגיבה, לא אוכלת, לא צוחקת, קבורה במיטה? הדף מתמלא בעוד הרבה סימני שאלה.

אבל זה לא רק דיכאון! אל הדף נוסף גם סימן קריאה. החלטי ונחרץ.

יש כאן משהו הרבה מעבר. שבירת הבקבוקים אתמול הוכיחה.

אלוקים! מה עובר עליה? סימן שאלה ענק נחרט על כל הדף, נחרט גם בראש. נשאר שם.

-פרק 3-

יום חמישי כ"ה חשוון

"כל הנחלים הולכים לים..." קמפה מזמר ברקע. כל נחלי המים המלוכלכים מוצאים עצמם נגרפים אל חדר האמבטיה. נבלעים בחור שחור.

תהילה מעבירה סמרטוט על הרצפה. רות ניגשת אל הנגן, מחפשת שיר אחר, תואם למצב רוחה המרומם. מצטרפת גם היא למלאכת הניגוב לצלילי "לכבוד שבת קודש" של מוטי וייס. היא מזיזה את המגב על הרצפה בתנועות תואמות לקצב השיר.

איזה כיף לחזור לעשות דברים עם רות, תהילה מהרהרת. היא כל כך חיונית עכשיו, משהו טוב קורה לה. שתי עוגות שכבות ומוס שוקולד מוכנים על השיש במטבח יכולים להצטרף להעיד.

"תהילה, כבר ניגבתי כאן. למה עוד פעם?" רות קוטעת את הרהוריה.

"אויש, לא שמתי לב." תהילה מתנצלת, מביטה סביבה. "וואו, סיימת הכול, חרוצה. מה את רוצה שנעשה עכשיו?" היא לא שבעה מלראות את אחותה שחזרה לעצמה אחר תקופת דיכאון ממושכת. רוצה להנות ממנה, איתה.

"בואי לגני, אחותי כלה" רות שואגת עם השיר. מסובבת את המגב באוויר.

תהילה נבהלת. "רות?"

"דגים לכבוד שבת..." רות שרה מעצמה בהתאם למנגינה המקורית. "דגים! תהילה, בואי נכין דגים! סלומון, אני בדרך אליך!"

דגים, שיהיה דגים. אבל למה נשמע שלרות עוד פעם קורה משהו רע?

אז דגים לשבת יש, בתקווה שנצליח לאכול אותם בלי שהפה יעלה בלהבות. רות התעקשה לשפוך את כל הפפריקה שבקופסא, ולקצוץ שני ראשי שום וארבע פלפלים חריפים. "שיהיה טעים" היא טענה. "כל המרבה הרי זה משובח."

הרי זה משוגע. מגדירה תהילה תוך שהיא מנקה את השיש, מעלימה ראיות ושאריות. רות עשתה את שלה והלכה הלאה. מי יודע מה עושה עכשיו, מתעתעת שכמותה.

אם כבר אני מנקה, אז עד הסוף. תהילה מחליטה. היא ניגשת למיני בר עם מטלית לחה, כדי להעביר עליו ניגוב. דף מקופל מונח עליו, היא פותחת אותו כדי לדעת מה דינו.

שגב גורן, פסיכיאטר קליני. הדף לא יועד להגיע לידיה. לקרוא? להניח בצד? המתח והרצון לדעת מכריעים. היא ממשיכה. תוצאות אבחון רות ליברמן. העיניים של תהילה מעפעפות, רצות על המילים. מחפשות הכרעה ברורה. מוצאות.

מאניה דפרסיה.

צמד מילים לועזיות מקפלות בתוכן את כל החיים העכשוויים של רות. תהילה רוצה להבין יותר, היא ממשיכה לקרוא.

מאניה דפרסיה הינה הפרעה נפשית כרונית המתאפיינת בשינויים חדים במצבי רוח ואנרגיה. לעיתים פורצת בעקבות אירוע קשה ועוצמתי שאדם חווה. במקרה של רות התפרצה לאחר שהיה בבניין בזמן שנפל בו טיל. המחלה מתמשכת לכל החיים וניתנת לאיזון באמצעים תרופתיים. במקרים קשים קיים צורך באשפוז פסיכיאטרי.

לאאאאאאאאא! הלב של תהילה נופל. רות. חולת. נפש. לנצח.

אין סיכוי. זאת לא יכולה להיות היא. אחותי. חיי.

היא מתיישבת בקריסה על הרצפה, רפויית איברים. דף האבחון שבידיה שולח אותות. היא מתקדמת לקריאת תיאור המחלה בדפיקות לב מואצות.

המחלה מורכבת מתקופת המאניה ומתקופת הדפרסיה. מאניה מגיעה לתקופות קצרות בהן החושים והרגשות השונים מתפקדים ברמת על. מתאפיינת במצב רוח מרומם, דימוי עצמי גבוה ואפילו מופרז, תחושת עליונות, חוסר סבלנות, התחזקות רוחנית, פעלתנות יתר, אגרסיביות, אי שקט, רגזנות ולקידת סיכונים עצמיים. הדפרסיה היא תקופה ארוכה יותר שמגיעה לאחר תקופת המאניה. משמעותה דיכאון. מתאפיינת במצב רוח ירוד, עצבות, ייאוש, קושי להתרכז, עייפות, הזיות, הזנחה עצמית, מחשבות על מוות וחוסר תקשורת עם הסביבה.

הדף נשמט על הרצפה. עכשיו תהילה מתחילה להבין את פשרן של כל מיני התנהגויות. משייכת אותן, מה קשור למאניה. מה לדפרסיה. יופי של הסבר לשכל. אבל ללב, ללב לא דואגים להסברים.

תהילה חשה בצל מעליה. מרימה עיניים אדומות שנפגשות בעיניים של אמא. "אמא" היא מוציאה קול חלוש.

הדסה ליברמן מסתכלת על ביתה, רואה גם את הדף הזרוק לידה. מבינה.

"תהילה, קומי. בואי נשב, נדבר קצת." גם הקול שלה שקט, שבור.

הן מתיישבות ליד שולחן המטבח. אמא פורסת עוגת שמרים טרייה, מניחה בצלחת. אף אחת משתיהן לא נוגעת בה.

"בדיוק רציתי לדבר איתך קצת על... על המצב. אני מבינה שהרבה ממה שרציתי להסביר לך כבר קראת." אמא מישירה מבט לתהילה, מחכה לשמוע אותה.

"כן, הסברים קראתי. אבל מה עוזרים הסברים? מה עוזר שם למחלה? המציאות קיימת. ולנצח. מה יהיה עם רות?" תהילה מזדעקת, אמא מביטה בה בהזדהות.

"את חושבת שלנו זה לא קשה, תהילה? אנחנו ההורים שלה. המציאות כואבת, מייסרת, וכמו שאמרת- קיימת. גזירת שמיים. אנחנו צריכים לדעת לקבל ולעשות את הטוב ביותר במסגרת האפשר."

"אמא! זו לא סתם בת. זו רות! רות היא הכול, רות היא..." תהילה מתייפחת, אמא מלטפת את גבה.

"רות היא אור, היא חיות, היא שמחה, היא..."

אוווווווווווווווווווווו... אזעקה מנסרת את החלל, עוצרת את תהילה מהספדיה.

האזעקה עוד ממשיכה לעלות ולרדת ותהילה סוקרת את הממ"ד במבט מהיר לראות שכולם הספיקו לרוץ אליו. כולם בפנים. כולל הקטנים שכבר שכבו במיטות. כולל גוש השמיכות שליד הארון. הגוש שטומן בחובו נערה מפוחדת, עצומת עיניים. כך רות מגיבה לכל אזעקה מאז שמחת תורה.

תהילה מתרחקת מהגוש, עוברת לצד השני של החדר. תוקעת פנים, עדיין רטובות, בקיר. המחשבות ממשיכות לייסר, להכאיב. אבא! איך אני יכולה לחיות ככה? איך אני יכולה לקבל, להכיל, להמשיך לאהוב?

-פרק 4-

יום שני ז' כסליו

מתקן הכביסה מתמלא בבגדים רטובים שתהילה תולה עליו. מכנסיים אפורים של דודי, שמלה משובצת של אביגיל, חצאית סריג ירוקה של רות. רות שלא יוצאת מהלב.

מאז שרות התחילה לקחת את הפלואוקסטין היא הרבה יותר מאוזנת, לפחות זה. השבוע החולף היה רגוע בהרבה מכל התקופה האחרונה. לכולם.

השמש במרפסת נעימה ומלטפת בשעת בוקר מאוחרת שכזו. מוסיפה גם היא לתחושה הטובה.

"אור אין סוף..." השיאומי התעורר לחיים. תהילה מרימה אותו מהמעקה. עונה למיכל.

מיכל מבקשת להשוות איתה תשובות בעבודה של המורה רוזנברג.

תהילה מתלבטת אם לעצור מהתליה בשביל זה.

"נו, תהילה, תעשי טובה" מיכל משכנעת. "אני רוצה כבר לסיים את העבודה ולהגיש אותה."

תהילה עושה טובה. הולכת לחדר להוציא משם את החוברת.

"מיכל, עד מתי צריך להגיש את העב...רות!!!" היא מעיפה את הפלאפון באותו רגע שנכנסת לחדר. צורחת.

אביגיל שוכבת על הרצפה, כולה רועדת. העיניים שלה מפוחזות, מתרוצצות בחוריהן. רות גוהרת מעליה, לא נותנת לה אפשרות לזוז. ביד שלה נוצצת מתכת מבריקה שעושה דרכה לכיוון הפנים של אביגיל. סכין הבשר החדה מהמטבח. רות חוזרת מטרה, לא שמה לב שמישהו נכנס לחדר.

בחלקיק שניה תהילה כבר ניצבת לידה, חוטפת לה את הסכין מהיד. רק אז רות שמה לב לנוכחותה. היא מפנה אליה מבט רושף, מנסה לשלוף לה את הסכין מהידיים, לחזור לבצע את זממה.

תהילה אוחזת חזק בסכין, מסוכן שהיא בידיים שלה, תנועה אחת לא נכונה מצד רות ו...

היא זורקת את הסכין אל מחוץ לחדר ועומדת ליד הדלת, חוסמת את היציאה. רות מסתובבת עצבנית, כמו אריה שברגע האחרון לקחו ממנו את טרפו. נתקעת בכיסא. מרימה אותו, מתכוננת לזרוק על השוהות.

"אביגיל! בואי מהר!" תהילה צורחת. מושכת את אחותה הקטנה החוצה. הן משתחלות מהדלת ותהילה סוגרת אותה מבחוץ, מושכת בידית. מחבקת את אביגיל החיוורת. פתאום נשמעת חבטה מהחדר. הארי בסוגר העיף את הכיסא. באותו רגע אביגיל נשמטת מהידיים של תהילה וקורסת על הרצפה, מעולפת.

כוחותיה של תהילה אוזלים, אך אין לה ברירה אלא לפעול. "אבא, אמא" היא מגייסת את כל מיתרי הקול שלה למען המטרה.

אלוקים! הם בכלל לא בבית! מה עושים? איפה הפלאפון שלי, לאן העפתי אותו?

רות מתחילה לנענע את הידית מבפנים ולהלום בדלת באגרופיה. תהילה אוחזת עוד יותר חזק בידית, מאמצת כוחות שנותרו. היא מעיפה מבט סביב, חייבת למצוא מוצא.

חבל. החבל הארוך של אביגיל שמוט על הרצפה. היא מרימה אותו משם. קושרת צד אחד שלו בקשר כפול וחזק אל ידית החדר. קושרת צד שני אל ידית חדר האמבטיה. עכשיו לרות אין דרך לפתוח.

היא רצה לסלון, חוטפת את הטלפון לידיה. מקישה באצבעות רועדות אחת אפס אחת. חיוג. חוזרת תוך כדי לעמוד ליד אביגיל.

"מד"א שלום"

"יש פה ילדה מעולפת. רחוב הכלנית תשע רובע ח' אשדוד. אממ, קומה שלישית. תבואו מהר." תהילה מתנשפת. מדברת בחוסר סדר. להגיד להם גם על רות? אוף. השיחה נותקה.

היא מחייגת לאמה. ה', שתענה מהר.

"הלו" הדסה עונה רגועה, לא משערת מה מצפה לה.

"אמא. בואי הביתה. מהר. דחוף. הרגע." תהילה יורה את המילים, דחיפות מלווה את קולה.

"מה קרה?" הדסה נבהלת.

"דברים נוראיים, אמא. בואי עכשיו"

תהילה מנתקת. ה', תיקח את המאניה הזאת מהחיים שלי.

עוד לא הגיעה השעה בה תהילה נכנסת לישון בדרך כלל, אך המיטה קורצת לה. תלאות היא עברה היום. היא נשכבת במיטה ומתכסה. וכמו תמיד, השינה חומקת כשרוצים אותה. המחשבות קמות לתחייה.

מהערב רות כבר לא נמצאת בבית. המרכז לבריאות הנפש "גהה" פתח שעריו בפניה.

שקט בבית, רגוע. הוסרו כל איום וסכנת קיום. אפשר לחזור לחיים.

אפשר לחזור לחיים? תהילה עוצרת בעד מחשבותיה. ככה רות תישאר שם לנצח ואני אמשיך את חיי כאילו כלום?

מסכנה? אנחנו המסכנים כשהיינו איתה. והיא בעצמה חולת נפש.

איך זה מסתדר עם דמותה של רות האהובה, האוהבת?

מאוהבת הפכה לאויבת. רוצחת. מתועבת.

לא הגיוני שאני מתבטאת ככה על רות. זה לא היא. זו המאניה אשמה.

אבל רות והמאניה הולכות ביחד. רק היום ביקשתי מה' שיוציא את המאניה מחיי. שמע לי, לקח אותן יחד.

אהבתי את רות. הייתה ליבי, חיי.

תהילה מעיפה מבט על המיטה המיוותמת שלידה.

לאן הלכה האהבה? היא עוד קיימת עלי אדמות? יש לה סיכוי לשוב אליי?

הי. אני לא באמת שונאת אותה.

או שכן? כי אני גם לא באמת אוהבת אותה, עכשיו.

תהילה מיוסרת. מתהפכת במחשבותיה, ובמיטתה.

מלאך השינה מגיע ונותן לעפעפיה תנומה. משאיר שאלות בלתי פתורות.

-פרק 5-

יום שלישי ט"ו כסליו

"קומה שביעית." בוקע קול מתכתי. המעלית נעצרת. נפתחת. אמא ובת יוצאות ממנה, ריח זר עולה באפן. עיניהן תרות אחר חדר מאה עשרים וחמש.

מאה עשרים, מאה עשרים ואחת. הן כבר כמעט שם.

הנה הוא. חדר מאה עשרים וחמש. תהילה נעצרת, מתכווצת. מה מחכה לה שם בפנים?

אמא לוחצת על הידית, מסמנת לתהילה לבוא בעקבותיה. הן נכנסות אל החדר.

העיניים של תהילה מתמגנטות מיד למיטתה של רות. רות שרועה עליה, ממוללת את קצה השמיכה בידה. איבריה רפויים, היא נראית כלאחר קרב. תהילה מתקרבת. תחושת מחנק עולה בה יחד עם הבזקי תמונות מיום ההולדת השש עשרה של רות. יש שם בלונים ועוגת קרם ומשפחה מאושרת והרבה קרבה ואהבה. אז היום יש בלונים ועוגה. אך מעבר לזה, אושר? קרבה? אהבה? הם כנראה נשארו שם, ביום הולדת של שנה שעברה.

"מזל טוב, בת שלי." אמא מתיישבת ליד רות ומלטפת אותה. לא יודעת במה לאחל.

תהילה רוצה לשבור שתיקה ולצרוח: "לרפואת הנפש ולרפואת הגוף." לכונן במילה נפש. זה יום מסוגל לתפילות, לא? שותקת כלפי חוץ. צורחת בפנים.

באתי לכאן בשביל היומולדת. אם לא אנחנו, היום הזה היה עובר לרות כמו עוד יום. אז נחגוג לה בלי שיש באמת על מה. שתשמח, שתהנה, תאיר קצת ימים חשוכים.

היא מגייסת חייוך, מותחת אותו על הפנים. "רות! יום הולדת שמח." היא מגישה לה את העוגה, מתכוונת לפרוס אותה תכף, לאכול יחד.

רות דוחפת את המגש לקצה המיטה ומעווה את פיה בזלזול. "איכססס, את הכנת את זה?! והבלונים האלה, מה אני בת שלוש?!" היא מניפה את ידה. פוגעת בעוגה. העוגה צונחת לרצפה.

המגש מתנפץ, העוגה מתפרקת. ורוד ולבן צובעים את פני השטח.

תקוות מתנפצות לתהילה, הלב מתפרק. אדום צובע את הפנים.

היא בורחת החוצה, לא מסוגלת להישיר מבט למציאות בעיניים. הדמעות באות מאלוהיה. היא מתיישבת על כיסא אקראי בסמוך לחדר.

שעות עבדתי על העוגה הזאת. האותיות הקטנות, השושנים הצחורות, הפנינים הכסופות שמותאמות לצבע הבלונים. כמה השקעתי. כוונות טובות היו לי. ביקשתי לתת, לשמח. למה היא מגיבה ככה? תהילה משעינה ראש על הקיר, נחבטת. זה לא מפריע לה, יש דברים כואבים מזה. לא אכפת לה? היא לא רואה את ההשקעה? ובכלל, על מה יש לה להתלונן ומה פשר התגובה המוזרה הזו?

איך אפשר להמשיך את החיים ככה? לאן עוד נגיע? וחסרה לי, כל כך חסרה לי האחות שפעם הייתה לי. היא מרכינה ראש, טומנת אותו בין רגליה.

נעליים. זה מה שהיא רואה בזווית העין. נעלי פומה לבנות ונעלי בית ורודות פרוותיות, מתקדמות בנחת במסדרון. תהילה מרימה מבט, סוקרת את הנועלות אותן.

אחיות. תאומות.

אחת מהן, זו עם הנעלי בית, "גהה" הוא בית בשבילה עכשיו. השנייה לבושה בתלבושת, נערת סמינר.

"לאה. אני כל כך מתגעגעת כל הזמן, כיף שאפשר לבוא לכאן, להיות איתך." הנערה בתלבושת מניחה ידה על הכתף של תאומתה.

התאומה, עכשיו תהילה יודעת שקוראים לה לאה, שותקת.

"הקנבס עם הציור של שתינו ביחד מהמם. הכישרון הנדיר שלך מדהים אותי כל פעם מחדש, והוא הולך ומשתבח כל הזמן."

לאה עדיין שותקת. הן ממשיכות להתקדם במסדרון הארוך. תהילה עוקבת אחריהן מסוקרנת.

האחות לא מתייאשת. "את יכולה לצייר גם לי קנבס כזה, כמו שהנחת על השידה שלך? אני אתלה לי אותו בחדר. כך תהיי לידי תמיד, אזכור אותנו יחד."

לאה מחייכת פתאום, מסמנת "כן" עם הראש.

התאומות נבלעות באחד החדרים. נעלמות לתהילה מהעיניים.

הספיקה לה הסצנה שהייתה עדה לה כדי ליצור לעצמה בראש תמונת מצב מהירה. תאומות. ושתי עולמות. לאה בקושי מתקשרת, כנראה זה קשור לסיבה בשלה היא נמצאת כאן. אבל הציור שבחרה לצייר מעיד שתאומתה חשובה לה, משמעותית עבורה. התאומה מצידה מוצאת נקודות אור, מדגישה אותן. תומכת ומכילה. מעלה חיוך על פנים כבויות. פשוט נמצאת כשצריך אותה. כי מי תהיה ללאה אם לא תאומתה?

ומי תהיה לאחותי אם לא אחותה? מי תתמוך, תכיל, תקבל אותה כמו שהיא? רות עוברת משבר כפול. המאניה שפלשה לחייה ניתקה ממנה את הקרובים לה ביותר.

כשהיה לי קל ומהנה הייתי לידה, איתה. פתאום כשנהיה קשה אני בורחת, מתמקדת בעצמי ובקושי האישי שלי. למה אני לא מצליחה לאהוב אותה עכשיו? היא לא אשמה במצב. היא הסובלת והמתמודדת העיקרית ממנו.

תהילה מעבירה אצבע מתחת לעין, מנגבת דמעות. אני רוצה להיות שם בשבילה. יודעת שזה לא יהיה קל. אבל מישהו אמר שהחיים קלים?

אני חייבת למצוא בה נקודות אור, להתמקד בצדדים חיוביים. לאהוב כמה שאפשר, להראות לה את זה.

רות האמיתית מדהימה, וכל מה שקרה, קורה ויקרה לא קשור בה. זה לא היא, זה המאניה.

שוב נכנסת תהילה לחדר מאה עשרים וחמש. הפעם היא חדורת מטרה. המסע המורכב מתחיל. כמה מורכב ככה שווה.

רות יושבת על המיטה, אוזניות תחובות לה באוזניים. תהילה מתקרבת אליה. טבילת אש ראשונה עומדת להתבצע עכשיו. היא נוגעת ברות קלות, רות קופצת. מוציאה אוזניות.

"איפה אמא, רות?"

"היא... הלכה ל... לדבר עם איזה מישהו כאן." רות מדברת בקול חלוש. איך מצבי רוח יכולים להשתנות מרגע לרגע ברמת קיצון.

"רוצה נסתובב קצת בחוץ בינתיים?" תהילה מנסה. היא השיגה אישור שרות תצא מחדרה לרבע שעה.

רות מסמנת "כן" בעיניים. הן הולכות יחד, מתקדמות. שתי אחיות. שתיקה עומדת ביניהן בהתחלה.

יוצאות לחצר. היא מקבלת אותן עם אור ואוויר. הן מסתובבות. שותקות עדיין. תהילה מסמנת לעצמה וי בלב. יש דברים שעוברים גם בלי מילים.

טיפות מתחילות לרדת.

"רות, זוכרת את השיר שכתבת על טיפה של כוח?" היא מזכירה לה. "איזה יפה ומחזק הוא!"

רות מעלה חיוך. "גם עכשיו אני כותבת הרבה, הכל במגירה."

"אני חייבת לראות, רות. אין כמו השירים שלך בעולם." הם גם יתנו לי הצצה לעולם שלה, למה שעובר עליה.

"כשנחזור מהסיבוב" רות מבטיחה.

תהילה מסמנת עוד וי. פתח לה פתח, ה'. לא תמיד זה יהיה קל כל כך. אך זה התפקיד שלה, פשוט להיות שם.

ואז יהיה טוב יותר, לשתייהן.

